

Neděle 24.9.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Text: „*Jestliže kdo žízní, at' přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, „proudy živé poplynou z jeho nitra“, jak praví Písmo.*“ (Jan 7, 37.38)

Víme trochu, co je hlad, a co cítíme, když máme žízeň. V našich podmínkách lidé hlady neumírají a opravdovou žízeň snad ani neznáme. Ale určitě rozumíme dobře tomu, o čem zde mluví ústy Ježíše Krista křesťanská Bible. Mluví o touze po plnosti a hloubce života, mluví o cestě, která k takové plnosti vede.

1. Potřeba člověka – žízeň duše

Jak se dá pojmenovat ta nejhlubší potřeba každého člověka? Někteří známe spirituál „*Já mám žízeň, věčnou žízeň...*“, možná znáte někdo román spisovatele Irvinga Stone o životě malíře Van Gogha, který se jmenuje „*Žízeň po životě*“. V obou případech se tam používá pojmu „žízní“ jako obrazu pro hlubokou a skrytou touhu každého člověka. Myslí se tím touha po lásce, po vnitřním pokoji, po nalezení životní jistoty, naděje a plnosti života. Existuje taková touha? Ano, existuje. Každý ji v sobě nosíme a každého z nás „žene“ jiným způsobem k hledání plnosti života. *Žízeň duše* to je hluboká nespokojenost s tím, co žijeme, dokud neznáme Boha a Ježíše Krista. Každý zná tuto žízeň, ale ne každý ji prožívá jako vnitřní potřebu. Proto nás Bůh zbavuje jistot, o které se opíráme, a probouzí v nás žízeň po sobě.

Také Boží Syn Ježíš Kristus mluvil už kdysi dávno o té bytostné potřebě každého člověka jako o žízní. Přišel pozvat všechny k pravé plnosti života. Přišel připomenout, že pravou plnost života najdeme pouze u Něho. Věděl, o čem mluví.

Věděl, že tuto touhu vložil do našeho nitra Bůh. On stvořil člověka pro sebe. Sv. Augustin to vyjádřil známou větou: „*Stvořil jsi nás, Bože, pro sebe a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě.*“ Bůh sám je za tou žízní a On sám chce tuto žízeň lidského nitra uhasit...

Jenže lidé hledají naplnění této touhy všude jinde, jenom ne u Boha. Hledají ji v umění, ve sportu, ve vědě, v práci, v bohatství, v lásce, v drogách.... Sami se ovšem přesvědčují o tom, že nic nedokáže natrvalo uspokojit žízeň lidského srdce. Ani nejvyšší estetický zážitek, ani nejvyšší sportovní výkon, ani nejsilnější vášeň... Lidstvo prožívá v posledních desetiletích také hlubokou deziluzi ze dvou hlavních proudů, které ještě donedávna rozdělovaly civilizovaný svět: zklamání z *východního marxismu* a rozčarování z *západního kapitalismu*. Lidé nenašli plnost života a očekávané uspokojení ani v ideologii ani v konzumním způsobu života! Proto začali hledat pomoc jinde: v různých náboženstvích a *pseudoduchovních* proudech. Snad je to dobré v tom, že se lidé ohlížejí po duchovním rozměru života. Snaží se utišit žízeň duše duchovním způsobem. To je dobré, protože tato vnitřní touha po naplnění života má skutečně duchovní příčinu. Ale už není vůbec jedno, u jakého duchovního zdroje lidé takovou pomoc hledají...

2. Boží řešení – Pán Ježíš Kristus

Pán Ježíš se kdysi dávno v Jeruzalémě představil jako Ten, který ví o bytostné žízní každého člověka a který dokáže tuto potřebu také naplnit. Připomněl tak všem, že existuje pouze jeden pramen, ze kterého můžeme tuto žízeň uhasit. A tím pramenem je On! Poznáme to podle toho, že když přijdeme k Ježíši Kristu a svěříme Mu svůj život, nebudeme už muset hledat pomoc nikde jinde.

Pokud tedy někdo prožívá vnitřní prázdnotu a touhu po plnosti života, může přijít k Ježíši. – Nemusí, nikdo ho k tomu nepřinutí. Ale může.

Možná uvažuješ o tom, že jednou k Pánu Ježíši přijdeš. Ale zatím se ti zdá, že to ještě není tak nutné a naléhavé. Máš dojem, že si zatím na svůj život stačíš, že to ještě zvládáš.

Jestli ti to tak připadá, nic dělat nemusíš. Jen pamatuj na to, že rozhodnutí pro život s Bohem si nemůže nikdo naplánovat. Protože nezáleží na nás, kdy my budeme chtít, kdy se to bude hodit nám, ale na Něm. Záleží na Pánu Ježíši: kdy On k nám mluví, On nás zve. A když to Boží pozvání slyšíme osobně, když mu rozumíme, že je pro nás, pak bychom měli jít.

Pokud slyšíš jasné Boží pozvání, přijmi je a pojď k Ježíši Kristu. On řekl: „*Kdo žízní, ať přijde ke mně a pije!*“ Co znamená „*přijít*“ a „*pít*“? To znamená přijít s prosbou/modlitbou: „*Pane, potřebuji tvou pomoc. Potřebuji tvé odpuštění. Potřebuji pro svůj život Tebe!*“ Přijít a pít znamená uvěřit Božímu slovu, Boží lásce.

Co se stane, když někdo přijde k Pánu Ježíši? Stane se novým člověkem. Bůh dá do jeho srdce víru, odpustí mu jeho hříchy, naplní ho svým pokojem a Duchem svatým.

Na tuto změnu, na tento proces proměny člověka z nitra směrem ven myslí Pán Ježíš, když zve lidi k sobě slovy: „*Kdo žízní, ať přijde ke mně a pije!*“. Opravdu nikdo jiný a nic jiného člověku nepomůže, nepomůže uhasit žízeň jeho duše. Jedině osobní setkání s ukřižovaným a vzkříšeným Pánem přinese naplnění Božím pokojem a radostí. Jedině radikální proměna srdce, myšlení a života, kterou takové setkání vypůsobí!

3. Boží zaslíbení a dar – naplněný život (Jan 10,10 + Ef 5,18 + 1J 1,4)

Když jsme přišli k PJ poprvé, uhasili jsme (duchovní) žízeň a začali nový život. Ale tím náš nový život neskončil. Křesťan je člověk, který žízní po Bohu stále. Protože se jednou napil, protože poznal něco z té Boží plnosti, z plnosti pokoje, radosti a milosti, vrací se ke stejnému prameni znovu. (*Plnost života = plnost Ducha! Ef 5,18 – Naplňování buďte Duchem!*)

Čím více čerpáme z té Boží plnosti, z Božího zdroje, tím více nás Bůh používá pro druhé. Pán Ježíš mluví vlastně o tom, jak se můžeme stát jako Boží lidé pomocí a požehnáním pro druhé. Tak, že budeme přicházet k Božímu prameni a pít z něho. Požehnáním pro druhé se stáváme tím víc, čím více sami „*žízníme*“ a „*pijeme*“. Také tím, jak žijeme. Mělo by to být na nás vidět, že žijeme z Boží milosti a z Boží plnosti. Už nehledáme jinde, protože jsme našli...

A zde bychom měli všichni křesťané pozorně naslouchat. Jako pracovníci musíme stále vydávat (*tak se to od nás čeká – někteří jsme za to placeni!*). Ale abychom měli z čeho vydávat, potřebujeme také pravidelně přijímat a čerpat. Pokud dojde k narušení této rovnováhy, pak je často výsledkem *duchovní vyprahlost*. Snažíme se dávat víc, než jsme sami přijali, než máme. A to nejde, to se nedá dělat delší dobu...

Proto jsme Božím slovem pozváni všichni: my *věřící*, abychom přišli doplnit své „*zásoby*“ (*obnovili rovnováhu mezi přijímáním a vydáváním*), i *hledající - nevěřící*, aby utišili svou životní žízeň z toho pravého zdroje. My *věřící* máme znovu slyšet, že důležitější než naše práce pro sbor, pro církev, je náš vztah k Bohu, k Ježíši Kristu. Dávejme tedy pozor na to, aby naše služba nebyla náhradou za náš osobní vztah s Pánem. A my *hledající* si potřebujeme uvědomit, že tu nejhlubší touhu svého srdce nenaplníme nikde jinde než u Ježíše K.

Buďme vděční za nové pozvání k plnosti života a přicházejme denně k Tomu, kdo jediný může dát našemu životu plnost a hloubku, po které toužíme. Vy, kdo zatím ještě žízníte a nevíte, co to znamená přijít k Ježíši Kristu, i my, kdo jsme se už mnohokrát napili, a přesto jsme v poslední době vyprahlí a prázdní. Boží pozvání je pro všechny. Nikdo nemusí odejít s prázdnou.

(23.9.2006 - B.Kaleta)